

«φωνή αύρας λεπτής»: Ο Αυστραλίας Μακάριος... έναν χρόνο μετά...

του Δρος Βασίλη Αδρατά

Συμπληρώθηκε ο πρώτος χρόνος της παρουσίας, δράσης και ευλογίας του Σεβασμιωτάτου Αρχιεπισκόπου Αυστραλίας, Υπερτίμου και Εξάρχου πάσης Ωκεανίας κ. κ. Μακαρίου εν μέσω εκκλησίας πληθούσης ημών. Με αφορμή αυτόν τον πρώτο χρόνο, τι ορθότερο, τι ωφελιμότερο, τι ωραιότερο απ' το να στραφεί ο καθένας από εμάς πίσω στην αρχή, στην ημέρα δηλαδή που άρχισαν να τελεσιουργούνται γύρω από το πρόσωπο του Σεβασμιωτάτου – και για χάρη όλων μας – τα παράδοξα του Παναγιού Πνεύματος; 29 Ιουνίου 2019, λοιπόν, μνήμη των εχόντων τα πρώτα της αποστολικής διαδοχής Πέτρου και Παύλου, και ο Σεβασμιώτατος εκφωνεί μέσα στον καθεδρικό ναό της καθ' ημάς Ιεράς Αρχιεπισκοπής τον ενθρονιστήριο λόγο του, έναν λόγο που συνιστά τον πρώτο και τον έσχατο λόγο του, εφόσον συγκεφαλαιώνει την πρόθεση, την απόφαση και την απεκδοχή του για την Εκκλησία που του εμπιστευθήκε η αγάπη του Τριαδικού Θεού. Αυτόν τον λόγο καλούμαστε να θυμηθούμε σήμερα, αυτόν τον λόγο καλούμαστε να έχουμε πάντα κατά νου, αυτόν τον λόγο καλούμαστε να επαληθεύουμε σε κάθε περίπτωση. Μάλιστα, πριν αρχίσω να σας καταθέτω τη δική μουθύμηση, τα δικά μου νοήματα και τη δική μου επαλήθευση, θα τολμήσω χωρίς φόβο και πάθος να πω ότι από την ημέρα την ενθρόνισής του και μετά, ο Σεβασμιώτατος δεν κάνει τίποτ' άλλο πέρα απ' το να αναλύει λόγους τε και έργους, σε κάθε του κήρυγμα και σε κάθε του ποιμαντική διακονία, εκείνον τον πρώτο λόγο του.

Ο Σεβασμιώτατος Αρχιεπίσκοπός μας άρχισε, ολοκλήρωσε και κατεκόσμησε τον ενθρονιστήριο λόγο του με μία καίρια αναφορά από την Παλαιά Διαθήκη, μία αναφορά που παραπέμπει ουσιαστικά στην Καινή Διαθήκη, μία αναφορά που εξεικονίζει αληθώς την εντός της Εκκλησίας εσχατολογική μας εμπειρία: «φωνή αύρας λεπτής». Πού αποκαλύπτεται ο Θεός; Εκεί που θ' ακούσουμε το γλυκό του αεράκι! Εκεί, πρωτίστως και κυρίως, εξεχόντως και υπερβαλλόντως, αποκαλύπτεται ο Θεός! Με άλλα λόγια, οι εν Χριστώ Θείες Ενέργειες που το Άγιο Πνεύμα χαρίζει στην Εκκλησία είναι το γλυκό αεράκι του Θεού. Κι αυτό το γλυκό αεράκι επιδαψιλεύεται στον καθένα από εμάς διαμέσου των ευχών του επισκόπου, στην περίπτωση μας του Αρχιεπισκόπου Αυστραλίας κ. κ. Μακαρίου. Δεν προέβη τυχαία, επιπόλαια ή δίκην καλολογικού στοιχείου ο Σεβασμιώτατος στη μνεία της φωνής με την οποία ακούγεται η λεπτή αύρα. Όχι! Το ακριβώς αντίθετο! Επειδή η χρήση της μνείας είναι τόσο δαψιλής και συνεχής μέσα στον λόγο του, πρόκειται για κάτι που ήθελε και θέλει να το προσέξουμε όσο το δυνατόν περισσότερο. Είναι σαν να μας λέει: είμαι ο επίσκοπός σας, αλλά να ξέρετε ότι αυτό δεν σημαίνει τόσο ότι έχω εξουσία και δύναμη, όσο ότι θα προσπαθώ να γίνομαι για την αγάπη σας, να είμαι ανάμεσά σας το γλυκό άκουσμα που θα νιώθετε όταν φυσάει το αεράκι του Θεού. Θα κενωθώ, θα ταπεινωθώ, θα αγαπήσω, θα θυσιαστώ, έτσι ώστε να υψωθείτε, να δοξαστείτε, να αγαπηθείτε, να ζήσετε εσείς.

Σ' αυτή πάντα τη λογική και υπό το πρίσμα αυτού του ήθους, ο Σεβασμιώτατος δήλωσε ξεκάθαρα ότι δεν ήρθε ανάμεσά μας εν υπερβολή δυνάμεως ή εξουσίας, αλλά εν υπερβολή αγάπης· γι' αυτό και σταθερά ο ενθρονιστήριος λόγος του μιλάει για αγάπη, θυσία και εκδαπάνηση του εαυτού. Προκαλώ την αγάπη σας, προκαλώ όλους μας – ακόμα και τον ίδιο μου τον εαυτό – να προσπαθήσει έστω να θυμηθεί πού και πότε ο Σεβασμιώτατος έπαψε να μιλάει και να ενσαρκώνει μπροστά στα μάτια μας αυτό το γλυκό αεράκι της αγάπης, της θυσίας και της εκδαπάνησης χάριν των αδελφών. Ποτέ και πουθενά δεν συνέβη αυτό! Ποτέ και πουθενά δεν ακούσαμε λόγο σκληρό, λόγο καταδυναστεύσης, λόγο αφέντη. Ποτέ και πουθενά δεν είδαμε συσπάσεις προσώπου, πομπώδες στήσιμο του σώματος, χέρια κακήν κακώς κραδαίνοντα τα μύρια όσα... Ίσως κάποιιοι να ήταν συνηθισμένοι σε πνεύματα μεγάλα κραταιά, σε συσσεισμούς και πυρά, δηλαδή σε φωνές και ακούσματα θύελλας και καταιγίδας, βροντής κι αστραπής, σεισμικών δονήσεων που γεννούσαν και συντηρούσαν φόβους και υποτέλεια. Ίσως, λέω... και ίσως να παραξενεύτηκαν με τον μακάριο τρόπο του Σεβασμιωτάτου κ. κ. Μακαρίου, τον γλυκό, τον ιλαρό, τον ευαίσθητο και αγαπητικό. Ίσως, πάλι, να μπερδεύτηκαν και να παρανόησαν, πιστεύοντας ότι στην Εκκλησία – σώνει και καλά – η εξουσία (πρέπει να) συνοδεύεται από δύναμη κι ότι, αφού ο Μακάριος είναι κι ακούγεται σαν το γλυκό αεράκι του Θεού, είναι ώρα οι ίδιοι να καλύψουν το υποτιθέμενο κενό... Ακούστε, αδελφοί· στην Εκκλησία η μόνη εξουσία που αληθινά υφίσταται είναι η εξουσία του Πάθους – ο Βασιλεύς της Δόξης είναι ο Εσταυρωμένος Κύριος – και η μόνη ώρα που πραγματικά έρχεται για κάτι είναι η ώρα του Θεού. Το λοιπόν, η ώρα του Θεού ήρθε για την Αυστραλία και την ακούμε έναν χρόνο τώρα σαν το λεπτό αεράκι του Θεού στα όσα λέει και πράττει ο Αρχιεπίσκοπός μας!

Όλα όσα λέει ο Σεβασμιώτατος στον ενθρονιστήριο λόγο του έχουν ως στόχο και σκοπό να τονίσουν την αναγκαιότητα να γίνει η εν Αυστραλία Ιερά καθ' ημάς Αρχιεπισκοπή ο αληθινός μάρτυρας του Ευαγγελίου, ο φορέας της αγιότητας για όλους, το άκουσμα που έχει το γλυκό αεράκι του Θεού! Αυτό είναι έργο όλης της Εκκλησίας, είναι κάτι που ο Αρχιεπίσκοπος δεν μπορεί να το επιτελέσει εάν όλοι μας δεν καταβάλλουμε συνεχώς και αδιαλείπτως τον οβολό της συνέργειάς μας. Δυστυχώς, όμως, η μαρτυρία μας έχει πληγεί εμφανώς από κάποιους που συνηθισμένοι σε άλλα ήθη και σε άλλα πνεύματα, πίστεψαν ότι αντιπροσωπεύουν την εξουσία και τη δύναμη εντός της τοπικής μας Εκκλησίας. Ο Αρχιεπίσκοπός μας – παραμονές ακριβώς της συμπλήρωσεως ενός έτους από την ενθρόνισή του – συκοφαντήθηκε, περιγελάστηκε, τσαλαπατήθηκε, έγινε στόχος ενός κατάπτυστου εκφοβισμού. Το άκουσμα που έχει το γλυκό αεράκι του Θεού, το οποίο δώδεκα μήνες τώρα γεμίζει τις καρδιές μας με ένθεες αναβάσεις και τα μάτια μας με διάπυρη συγκίνηση – στα αυτιά κάποιων ήχησε ως ανυπόφορο μαρτύριο και ανήκουστη πρόκληση. Έλειψαν, αλίμονο, τα ώτα του ακούειν... Έστω κι έτσι, όμως, έστω και την ενδεκάτη, ποτέ δεν είναι αργά. Η ώρα του Θεού έχει έρθει για την Αυστραλία, το γλυκό Του αεράκι αντηχεί στην παρουσία, τη δράση και την ευλογία του Σεβασμιωτάτου κ. κ. Μακαρίου και ο δρόμος που έχουμε να πορευτούμε είναι μπροστά μας και μας περιμένει... είναι ο δρόμος που οδηγεί στον ευαγγελισμό της Αυστραλίας, στον εξαγισμό αυτής της γης. Οι λίγοι που παρεξήγησαν τον μειλίχιο και αγαπητικό τρόπο του Σεβασμιωτάτου, ας μην ντραπούν, ας ζητήσουν συγγνώμη κι ας αναγνωρίσουν το λάθος τους. Όλοι εμείς οι υπόλοιποι φέρουμε, κατά κάποιον τρόπο, μία ευθύνη στον βαθμό που είτε με την ανοχή μας, είτε με την σιωπή μας, επιτρέψαμε να δημιουργηθεί ένα πεδίο αντιπαραθέσεων που αντιστρατεύεται το πνεύμα της ενότητας που πνέει τον τελευταίο χρόνο στην Εκκλησία μας. Ας βάλουμε, το λοιπόν, μετάνοια στον πνευματικό μας πατέρα κι ας επαληθεύσουμε ότι είμαστε, όπως κι αυτός, τέκνα που τέρπονται στο άκουσμα που φέρνει το γλυκό αεράκι του Θεού! Τέκνα μακάρια ενός μακαρίου τω όντι επισκόπου!

